

скиятъ лѣтописецъ Малала. И тие два писателя са причисляватъ въ числото на дѣятелите въ вѣкътъ на Симеона. Да опомѣнеме още Монаха Храбра, на когото статията „за писмената“ е станала класическа за старите букваре и която ни дава драгоцѣнно свидѣтелство за изнамиранието и за характерътъ на най-древнята славянска азбука. Храбаръ е писалъ въ онова време, „когато още сж живѣле оние хора, които сж видѣле Кирила и Методия“, а именно въ 12-то столѣтие. Тука сме длжнии да изнесеме на видъ и името на пресвитера Козма, който е изобличалъ, както ще да видиме по-послѣ, силно разпространенната въ онова време богомилска ересь.

Биле сж, безъ никакво сжмнѣние, и други писатели, но тѣхните имена сж останале за насъ неизвѣстни. Освѣнъ това, ние намираме и много други сжчинения, които могатъ да принадлежатъ на оная епоха, но тие вжрватъ по това сжщо византийско направление и не измѣняватъ общата характеристика.

Съ това собственно са и свжршва единствено живата епоха на бжлгарската писменность. Преминале само нѣколко поколѣния послѣ Симеона, и бжлгарското царство, което било потрѣсено понапредъ отъ рускиятъ князь Свѣтослава, било разрушено отъ византийците (1019 г.).

Преминалъ джлагъ периодъ време преди да са появи новото бжлгарско царство, което освободило бжлгарскиятъ народъ отъ гржцкото политическо и ерархическо угнѣтение. Изново са появява вжзможность за национална дѣятелность въ литературата. Но намъ е твжрде малко извѣстна